

■ MANNENBOLWERK INE PENNINGS (81), EERSTE VROUW OP DE BEURS

'ZE ZONGEN: OH, WAT IS ZE MOOI!'

Tot vijftig jaar geleden was het verboden terrein voor vrouwen, maar Ine Pennings betrad in 1975, het Jaar van de Vrouw, als eerste dame de beursvloer. Nu, vijftig jaar later, op Internationale Vrouwendag, blikte de Eindhovense tijdens een bezoek aan de Amsterdamse beurs terug op die tijd. „Ik realiseer me nu pas hoe baanbrekend ik was.”

door Gert van Harskamp

„Ik was best wel zenuwachtig om hier naartoe te gaan en heb vsmacht slecht geslapen. Maar eigenlijk ziet het hele gebouw er nog precies zo uit als vroeger. Alleen de beursvloer is veranderd. In plaats van roepende handelaren zit nu iedereen stil achter een beeldscherm.”

De 81-jarige Eindhovense Ine Pennings is nu vijftig jaar weer terug bij de Amsterdamse beurs. In 1975 was zij de eerste vrouw die toegang kreeg tot de beursvloer. Voor die tijd was de beurshandel verboden voor vrouwen. In dat jaar, toeval, het Jaar van de Vrouw, werd het verbod opgeheven.

Schreder & Co

„Het leek mij fantastisch om daar te werken en ik dacht: als ik ooit de kans heb, dan is het nu”, zegt Pennings, die destijds 31 jaar was. „Ik werkte in Amsterdam bij Schreder & Co, een dochter van de Rabobank, waar ik al vermogensbeheer deed. Ik vroeg mijn leidinggevende: zullen we een brief schrijven naar de beurs of ik daar nog werken? Mijn leidinggevende vond dat een prima idee. En tot onze grote verbazing werd ik aangenomen en mocht ik namens Schreder naar de beurs.”

De officieel was niet achter de rug en de gevolgen van het einde van Bretton Woods waren verdwenen. Het stelsel van vaste wisselkoersen kwam ten einde toen de VS onder president Richard Nixon eenzijdig de koppeling tussen de dollar en goud beëindigde, waarop de beursen onderuit gingen. „Op het moment dat ik op de beurs kwam, gingen de koersen weer omhoog”, zegt Pennings.

De komst van Ine Pennings naar de beurs, de Eindhovense was toen nog gehuwd, wakte vooral verbazing. De Telegraaf was destijds de eerste kram die

Geschiedenis

Het eerste vrouwelijke lid van de Effectenbeurs was Henriëtte Deterdink in 1823, maar zij mocht niet handelen. Zij was nicht van Henri Deterdink, de grote man achter beursfonds Koninklijke Olie en echtgenote van een telg uit het voornaam bankiersgeslacht Van Eeghen. In 1875 werd voorzitter van de Effectenbeurs Boy Korthals Altes het vrouwenverbod op, bijna twintig jaar nadat de Wet op de handelingsonbekwaamheid was afgeschaft en na de fusie van de effectenbeursen Rotterdam, Den Haag en Amsterdam. De beurshandel bestaat nog steeds overwegend uit mannen. Simone Huis in 't Veld was van 2009 tot september 2024 tot nog toe de eerste en enige vrouwelijke voorzitter.

haar sprak en schreef vol bewondering. „Met hetzelfde gemak als waarmee andere dames de baby en luiers omspelden, koopt en verkoopt zij thans al bij Schreder in Amsterdam grote pakketten.” De Haagse Courant is minder enthousiast en kopie: „De koersen stijgen, het peil daalt.”

„Dat was ook de hele teur”, verhaalt Pennings. „De Effectenbeurs was een mannenbolwerk, vaak zelfs mannen van rond de 75 jaar. Jongere handelaren accepteerden mijn komst over het algemeen wel, maar die mannen die er altijd hadden gehandeld, konden er maar moeilijk aan wennen. Ze hadden niet het vertrouwen dat een dame dat ook kon. Als ik langs liep, hoorde ik ze fluisteren of zachtjes het

liedje 'Oh, wat is ze mooi... zingen. Hoe ik daarmee omging? Niet op reageren.”

Dolle Mina

Geen klacht indienen, niet reageren, de beursbeurshandelaars kwamen goed weg met gedrag dat nu voor onacceptabel wordt gehouden. Pennings stond op dat moment niet op de barricade. „Dat zat ook helemaal niet in mij. Mensen vroegen mij wel: Zij zijn wel een feminist, een Dolle Mina zijn”. Maar dat was ik helemaal niet, ik was ook eigenlijk helemaal niet voorbestemd voor dit werk. Ik ben ouder van een gezin van twaalf. Na de basisschool zou ik naar de huishoudschool gaan met de rest van mijn leven een schort voer. Nou, de huishoudschool, daar had ik echt geen zin in, dat leerde ik thuis al. Ik moest namelijk voor mijn broertjes en zusters zorgen. Omdat de zuster van de katholieke basisschool tegen mijn ouders zei dat ik misschien wel gymnasium zou kunnen, mocht ik toch hagerop. Uiteindelijk heb ik mijn gedachten.”

De stap naar de beurs is een oplichting voor de Eindhovense die via de Boerenbank tijdens de fusie met Raiffeisenbank uiteindelijk in Utrecht kwam te werken. „Die fusie was voor mij geen tijd, twee totaal verschillende cultu-

ren. En uiteindelijk deed ik op de beurs niet zo heel veel anders dan wat ik in Utrecht deed, werken met het vermogen van klanten.”

Overigens was Pennings niet lang de enige vrouw op de beursvloer. De toenmalige voorzitter van de Amsterdamse Effectenbeurs Boy Korthals Altes stelde alles in het werk om snel meer vrouwen aan de beursvloer te binden. „Maar als vrouw ging je niet tussen de groepen mannen staan die in de hoek stonden te handelen. Dat deed je niet.”

Als Pennings nu wordt rondgeleid valt het haar op dat de handel compleet veranderd is. „Er waren maar twee handelsmomenten van twee uur, in de ochtend en de middag. Daarna moest de administratie worden gedaan. En het waren eigenlijk

Ine Pennings, was vijftig jaar geleden de eerste vrouw op de Effectenbeurs. Voor 1975 was de beurshandel verboden voor vrouwen.

FOTO: JEAN-PIERRE JAC

alleen Nederlandse fondsen. Nu wordt er de hele dag gehandeld en met een enorme snelheid. Maar met die computers ziet het er wel een stuk minder leuk uit.”

Uiteindelijk stopte ze na anderhalf jaar bij de beurs toen ze zwanger was van een zoon. „Vrouwen die zwanger waren, stopten met werken, dat was normaal. Ik ben daarna weer bij Rabobank aan de slag gegaan. Weer in vermogensbeheer. Er werd schande van gesproken, zeker omdat ik geschieden was. Een alleenstaande moeder die fulltime gaat werken. Van dat jong komt niks terecht”, werd gezegd.

Ze maakte als vermogensbeheerder nog Zwarte Maandag mee, de beurs-

crash op 15 oktober 1987. Er ontstond grote onzekerheid op de valutamarkt en de automatisering van de beurshandel verveerde de koersduikeling. „Wij waren op vakantie en ik dacht, ik blijf lekker weg. Als ik terug zou komen vanwege de beurscrash, zouden mijn klanten ook in paniek kunnen raken en ineens hun stukken willen verkopen. Het is veel beter om tijdens een crisis te blijven zitten.”

Beleggingstips greft zij verder niet. „Behalve dat je moet beleggen met geld dat je kunt missen en alleen investeren in fondsen waar je je goed bij voelt.”

Begin jaren negentig moest de Eindhovense na 36 jaar definitief afscheid nemen van het effectenvak toen zij wegens een stobberingsziekte in een rolstoel terecht kwam. Ze heeft zich nooit gerealiseerd hoe baanbrekend haar carrière is geweest voor andere vrouwen. „Ik realiseer me dat nu pas, omdat Rabobank en Eurocom mij vijftig jaar later hebben uitgenodigd en in het zonnetje zetten. Het was voor mij eigenlijk heel vanzelfsprekend, 1 gebeurde.”

Het interview in de Telegraaf in 1975. Veel kranten schreven vol verbazing over de komst van Ine Pennings naar de beurs.

'DAT IK WERKTE ALS ALLEENSTAANDE MOEDER WAS EEN SCHANDE'

Ine Pieters-Pennings doorbreekt mannen-monopolie Voor het eerst mag een vrouw Effectenbeurs binnen

door Cees Boerman

AMSTERDAM,
donderdag

Tussen het geschreeuw van loven en bieden op de Amsterdamse effectenbeurs klinkt vanaf maandag ook het stemmetje van Ine Pieters-Pennings (31), de eerste vrouw die de beursvloer mag betreden.

Ze bekennt: „Ik zal het in het begin wel wat griezelig vinden. Maar ach, na een paar maanden is alles gewend”.

Ine wilde al vijf jaar geleden naar de beurs, maar de beursreglementen maakten dat onmogelijk. Ze zegt: „Banken en commissarissen kregen wel toegangsbewijzen voor de beurs voor jongens die, zo van school, in de vakantie kwamen invallen en praktisch niets van de beurs afwisten. Maar de vrouwen met ervaring in het effectenvak kregen geen kans”.

In het „jaar van de vrouw” besloot haar werkgever, de firma Schretlen en Co. (volledige dochteronderneming van de Rabobank) toch weer eens bij het bestuur aan te kloppen. Zij had verwacht succes. De vereniging was juist bezig de beursreglementen ten aanzien van de vrouw te wijzigen. Ine mocht komen.

Na Schretlen vroegen ook andere commissarissen een beurskaart voor een vrouwelijke bediende aan. Ine loopt dus niet lang als enige vrouw in de mannenbeursmaatschappij rond.

Ine kent het effectenvak al goed. Ze heeft jaren in Kind-

Ine Pieters-Pennings

... handelen naar eer en geweten ...

hoven op de beursafdeling van de Rabo-organisatie gewerkt.

Met hetzelfde gemak als waarmee andere dames de baby een luiertje omgelden koopt en verkoopt zij thans al bij Schretlen in Amsterdam grote pakketten. Ze heeft een lijst met belangrijke institutionele beleggers in en buiten ons land, die ze regelmatig opbelt om bepaalde posities aan te bieden.

Toen ze daarmee begon waren de heren beleggers eerst wat terughoudend, ver-

telt ze. Maar na een paar telefoontjes ging de handel al heel wat genoeplijker. Zo zal het ook op de beurs wel gaan.

„Ik vind het natuurlijk leuker om nu voor het eerst naar de beurs te gaan dan ik het een jaar geleden gevonden zou hebben. Toen zat de beurs in zak en as vanwege de koersval die zich hardnekkig voordoed. Alles wat je toen ondernam pakte verkeerd uit.

Nu ziet de markt er heel wat enthousiaster uit, hoe-

wel”, zegt ze. „weinig hoeft te gebeuren of de mensen worden weer bang. Na wat ze vorig jaar meegemaakt hebben zijn ze schichtig geworden”. Ine heeft overigens vertrouwen dat de beurs op de goede weg is.

Hachelijk

Ze leeft zo met de koersontwikkeling mee, dat ze 's avonds graag de telefoon pakt om te horen hoe het in Wall Street gaat. De New-yorkse beurs is immers

toonaangevend in de effectenwereld.

Ine beseft best dat mensen in het effectenvak een enorme verantwoordelijkheid hebben.

De beurs voorspellen is een hachelijke zaak. Als je iemand een verkeerd advies geeft kan hem dat in de grootste narigheid brengen. „Je zegt daarom niet zo maar iets. Je legt de cliënt uit of een transactie speculatief is of niet. Mensen die zekerheid wensen adviseer je duidelijk anders dan een speculatief ingesteld mens.

Je handelt ook als effectenvrouw naar eer en geweten. Als dan door de een of andere onvoorzienbare oorzaak je verwachting niet uitkomt kan je je toch verantwoord voelen”.

Ze geeft tenslotte het volgende advies: „Als je van belegging nervens wordt en slapeloze nachten krijgt, stap er dan resoluut uit. De aandelenmarkt is niet een chronische ziekte. Je komt er haast niet meer van los. Toch geloof ik dat je gezondheid meer waard is dan de beurs”.